

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem, se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 1. 2015, č. j. 29 Az 9/2012 – 181,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně, JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátovi, se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 3. 2012, č. j. OAM-1-644/VL-10-ZA14-R2-2007 rozhodl tak, že žalobkyni se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.

[2] Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, o které krajský soud rozsudkem ze dne 21. 1. 2013, č. j. 29 Az 9/2012 – 76, rozhodl tak, že ji ve vztahu k výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 - § 14 zákona o azylu zamítl a rozhodnutí žalovaného zrušil v rozsahu výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně i žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 9/2013 – 82, rozsudek krajského soudu ze dne 21. 1. 2013, č. j. 29 Az 9/2012 – 76, zrušil (pro zmatečnost spočívající v tom, že krajský soud nevzal v úvahu, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ve správním řízení vůči žalobkyni a její dceři, žaloba však již byla podána pouze žalobkyní, neboť její dcera se rozhodla v mezidobí podat žádost o trvalý pobyt) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 12. 1. 2015, č. j. 29 Az 9/2012 – 181, rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu, aby žalobkyni k rukám jejího právního zástupce zaplatil na náhradě nákladů řízení částku 588 Kč. Krajský soud

podrobně zrekapituloval tvrzení žalobkyně a popsal situaci v její zemi původu. Následně dospěl k závěru, že žalovaný v novém řízení při hodnocení existence či neexistence důvodných obav žalobkyně z pronásledování z důvodu její arménské národnosti musí vzít v úvahu nejen skutečnost, že žalobkyně popsal útoky toliko soukromých osob, ale její obavy musí hodnotit i z pohledu celkové situace v Ázerbájdžánu v té době a vzít v úvahu celkovou atmosféru, která v zemi panovala, tedy přihlídnout i ke všem okolnostem hovořícím v její prospěch a tyto řádně a podrobně zhodnotit. Teprve po hlubším rozboru celkové situace v zemi původu a žalobkyní uváděných obav bude podle krajského soudu možné zodpovědně zhodnotit případné naplnění důvodů uvedených v 12b zákona o azylu. V úvahu je potřebné vzít také skutečnost, že žalobkyně byla provdána za občana Ázerbájdžánu ázerbájdžánské národnosti a přesídlení manželů do Arménie proto nebylo řešením jejich situace. Tvrzení žalobkyně potvrzuje informace o trvajících problémech Arménů v zemi původu v případě potřeby získání dokladů uvedená ve zprávě Ministerstva zahraničí USA z 11. 3. 2010 o dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu za rok 2009. Konflikt mezi oběma státy, trvajícím ve výše popsané intenzitě od 80. let minulého století a představující zásadní problém mezi oběma národy, je dle přesvědčení soudu důležitou skutečností zdůrazňující potřebu zásadního individuálního přístupu ve věci žalobkyně. Žalovaný se měl vyjádřit také k podmínkám hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, a to z pohledu výše uvedených skutečností s přihlídnutím k velmi dlouhému pobytu žalobkyně mimo zemi původu. Krajský soud konstatoval, že si je vědom dosavadní judikatury ve vztahu k § 14 zákona o azylu, představující existenci takových důvodů zejména např. ve špatném zdravotním stavu žadatele či jeho vysokém věku. V případě návratu žalobkyně do země původu však lze očekávat řadu sociálních, pracovních i dalších problémů, které by mohly vést k poměrně velmi obtížnému zařazení do tamní společnosti. Žalovaný by dle přesvědčení krajského soudu měl postavit v novém řízení napevno své tvrzení o tom, že žalobkyně není etnickou Arménkou a vypořádat se s jejím tvrzením o tom, že země původu přiřazuje dítěti národnost otce. Neobstojí ani odůvodnění žalovaného o možném bezpečném návratu žalobkyně do země původu. V souvislosti § 14a zákona o azylu žalovaný nevzal v úvahu možné ponižující zacházení, kterému by mohla být žalobkyně po návratu vystavena, a to nejen ze strany většinového obyvatelstva ale i ze strany státních orgánů. Tato problematika je v podkladech o zemi původu pouze naznačena, neboť v zemi původu žalobkyně nejsou v tomto směru rozsáhlejší zkušenosti, jelikož po hromadném exodu Arménů ani být nemohou. Tím spíše však je krajský soud přesvědčen o nutnosti podrobného zkoumání možných následků případného návratu žalobkyně do země původu v tomto směru.

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost. Stěžovatel krajskému vytknul, že nahradil skutečně zjištěný stav věci svými vlastními hodnotícími soudy, které ale nemají oporu ve spisu a ani v realitě. Ve vztahu k ustanovení § 12 zákona o azylu má stěžovatel za jasně prokázané, že v zemi původu žalobkyně neexistuje systematická a státem podporovaná či tolerovaná perzekuce osob arménské národnosti. Existují možnosti dovolat se účinné ochrany proti činnosti třetích osob a státní orgány Ázerbájdžánu poskytují osobám v komplikovaných situacích potřebnou součinnost. Za nesrozumitelný považuje stěžovatel závěr krajského soudu o tom, že měl brát v úvahu i atmosféru v zemi původu žalobkyně. Správní rozhodnutí totiž musí vycházet z verifikovatelných faktů a musí být podloženo příslušnými informacemi o zemi původu.

[5] Pokyn krajského soudu, aby se v naznačených souvislostech zabýval jednotlivými ustanoveními § 14a zákona o azylu, pokládá stěžovatel za odporující zákonu. Doplnkovou ochranu podle tohoto ustanovení zákona o azylu lze udělit pouze v případě naplnění některého z taxativně vymezených důvodů zakotvených v § 14a odst. 2 téhož zákona. Naplnění žádného z těchto taxativně vymezených důvodů stěžovatelem shledáno nebylo, což řádně odůvodnil. Podle stěžovatele krajský soud nepřipustně spekuluje, když konstatuje, že problematika návratu Arménů do Ázerbájdžánu je v podkladech pouze naznačena, neboť nejsou v tomto směru

pokračování

zkušenosti, přesto však tím spíše má stěžovatel podrobně zkoumat možné následky případného návratu žalobkyně do země původu. Tím soud ukládá stěžovateli v podstatě to, aby shromáždil informace nad rámec shromážděných podkladů a obecných informací o zemi původu žalobkyně a zabýval se jejím konkrétním návratem do vlasti a případnými následky. Stěžovatel se domnívá, že tento pokyn soudu je v rozporu s ustanovením § 19 zákona o azylu, neboť by vyžadoval kontaktování domovských úřadů žalobkyně, k čemuž žalovaný z důvodu nezákonnosti a rozporu s mezinárodními závazky České republiky nemůže přistoupit. Navíc pokud informace o zemi původu žalobkyně nedokládají, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, je zřejmé, že nedochází k naplnění pojmu reálné (skutečné) nebezpečí, tedy, že by se významné procento případů navrátilců do země původu žalobkyně dostalo do situace nelidského ponižujícího zacházení a bylo zde skutečné nebezpečí, že takový následek může postihnout i ji.

[6] Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný také v části týkající se zrušení výroku jeho rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu reprezentovaná např. rozsudkem ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, stanoví, že na udělení azylu z humanitárních důvodů nemá žadatel subjektivní právo a soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení. Krajský soud rozšířil judikaturou vymezený pojem zvláštního zřetele hodného důvodu podle § 14 zákona o azylu. Humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu je výjimečným institutem, aplikovatelným pouze ve zcela mimořádných situacích, jíž se situace žalobkyně ani vzdáleně nepřibližuje. Postup soudu je nepřijatelným zásahem do diskreční pravomoci správního orgánu.

[7] Kasační stížnost dle stěžovatele svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se jedná o zásadní pochybení soudu, který nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. Stěžovatel proto považuje kasační stížnost za přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., pro naplnění důvodů přijatelnosti, jak je vymezuje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí žalovaného nevychází v potřebné míře ze zjištěného stavu o zemi původu. Žalobkyně proto poukázala na obsah zprávy organizace Amnesty International ze dne 9. 5. 2014 k situaci ohledně lidských práv v Ázerbájdžánu a vyjádření Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 5. 10. 2014, č. j. 118375/2014 – LPTP, vyžádané krajským soudem. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že krajský soud rozsudkem ze dne 12. 1. 2015, č. j. 29 Az 10/2012 – 194, rozhodl o žalobě jejího manžela stejně jako v jejím případě, tj. rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vycházel přitom ze stejných důkazů i úvah.

[9] Po konstatování přípustnosti podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení příslušná kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl podán např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázkách. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech*

ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů“.

[10] O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, může jednat mj. *„tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti“.*

[11] Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zopakovat, že podle jeho konstantní judikatury platí, že *„i v případě, kdy je stěžovatelem Ministerstvo vnitra, lze považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.“* (rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, publ. pod č. 1143/2007 Sb. NSS). Přitom platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti kasační stížnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57).

[12] V projednávané věci však Nejvyšší správní soud takové vady napadeného rozhodnutí krajského soudu neshledal a kasační stížnost je proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[13] K tvrzené nezákonnosti rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že údajně nerespektoval zákon o azylu a neřídil se judikaturou Nejvyššího správního soudu, odkazuje zdejší soud na rozsudek ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Azs 7/2012 - 4, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„obecně lze konstatovat, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá žadatele břemeno tvrzení, břemeno důkazní je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. S ohledem na toto sdílené břemeno je správní orgán povinen zjišťovat a zohlednit veškeré informace a důkazy jak v neprospěch, tak i ve prospěch žadatele.“* Krajský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vyložil a odůvodnil, že v případě žalobkyně není po stěžovateli provedení dokazování možné objektivně přijmout závěr, že žalobkyně nesplňuje důvody k udělení azylu podle § 12b zákona o azylu, humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Informace, ze kterých stěžovatel během správního řízení vycházel a skutečnosti obsažené v důkazech je třeba v případě žalobkyně hodnotit komplexněji, podrobněji a více v souvislostech. V tomto směru je třeba chápat i závěr krajského soudu, že stěžovatel měl brát v úvahu i atmosféru v zemi původu, z něhož je zřejmé, že stěžovatel se má věci podrobněji zabývat, neopomíjet souvislosti mezi tvrzeními žalobkyně a negativními informacemi o její zemi původu. V rozsudku ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.* V projednávané věci stěžovatel nedostal své povinnosti náležitě zohlednit veškeré relevantní skutečnosti. Krajský soud tedy nevybočil z mezí zákona a ustálené judikatury, když přikázal stěžovateli, aby zjistil možné následky případného návratu žalobkyně do země původu. V této souvislosti je stěžovatel povinen vyhodnotit i důkazy provedené v průběhu řízení před soudem, včetně zprávy Amnesty International ze dne 9. 5. 2014, z níž mimo jiné vyplývá, že postavení Arménů v Ázerbájdžánu je velmi obtížné, neboť jsou vystaveni nejen diskriminaci

pokračování

ze strany místních úřadů a většinové ázerbájdžánské společnosti, ale zároveň jsou terčem útoků vyplývajících z frustrace mnoha ázerbájdžánských vyhnanců z Karabachu, kteří sami jsou v Ázerbájdžánu diskriminováni a čelí celé řadě obtížných sociálních i politických problémů. Tuto situaci ještě umocňuje fakt, že Ázerbájdžán zdaleka nedosahuje standardů právního státu západního typu a představuje zemi s autoritářským režimem, charakterizovanou manipulacemi voleb, represemi disidentů a nezávislých novinářů, omezování svobody projevu a shromažďování a existencí politických vězňů. V tomto politickém kontextu omezující vymahatelnost práva nemají občané žádnou možnost jakkoliv se účinně bránit proti útokům na vlastní integritu jak ze strany státu, tak druhých občanů.

[14] Obdobné závěry vyplývají ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 10. 2014, č. j. 118375/2014-LPTP. Stav války, který je v Ázerbájdžánu v projevech oficiálních představitelů i medií více než patrný, vede k velmi ostražitému až nepřátelskému postoji ke všemu arménskému a ke snaze vše arménské ze života ázerbájdžánské společnosti odstranit. V současné době na území Ázerbájdžánu žije maximálně několik tisíc osob arménské národnosti, a to v podstatě jen ve smíšených manželstvích, kdy je manželem Ázerbájdžánec schopný ochránit svoji manželku před případnými problémy. Uzavírání nových manželství mezi občany arménské a ázerbájdžánské národnosti, stejně jako jakýkoliv příchod Arménů do země nepřichází v úvahu. Fakt, že osoby arménského či smíšeného arménsko-ázerbájdžánského původu mohou ve svém každodenním životě v Ázerbájdžánu čelit diskriminaci kvůli svému původu, zmiňuje také zpráva Evropské komise proti rasismu a intolerci z března 2011.

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že se ve své judikatuře zabýval otázkou hodnocení subjektivních informací. V rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 – 129, např. uvedl, že správní orgán *„je povinen subjektivním informacím podaným žadatelem "nastavit zrcadlo" pokud možno co nejpodrobněji, avšak v relaci s tvrzeními žadatele, zjištěnými informacemi o objektivním stavu v zemi původu, získanými např. i od nevládních organizací“*. Význam subjektivních informací byl akcentován rovněž v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, kde zdejší soud judikoval: *Pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet*. Hodnotit subjektivní informace a pocity žadatele o udělení mezinárodní ochrany je tedy potřebné, neboť mohou sloužit k dokreslení relevantních informací o zemi původu, popřípadě nasměrovat správní orgán k zjištění dalších rozhodných skutečností. Tím však není zpochybněna zásada, že rozhodující roli hraje objektivně zjištěný stav věci. Rozsudek krajského soudu však z takto definovaného rámce nevybočuje a naopak, jak již bylo uvedeno výše, zdůrazňuje potřebu jasného a objektivního zjištění a zohlednění veškerých relevantních skutečností v souvislostech.

[16] K námitce stěžovatele, že tímto pokynem mu soud ukládá v podstatě to, aby shromáždil informace nad rámec shromážděných podkladů a obecných informací o zemi původu žalobkyně a že tento pokyn soudu je v rozporu s ustanovením § 19 zákona o azylu Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 26. 11. 2014, č. j. 3 Azs 184/2014 – 24, v němž vyslovil, že *„nepovažuje za relevantní ani námitku, že by mělo závazným názorem krajského soudu dojít k porušení § 19 odst. 1 zákona o azylu, který zakotvuje zákaz sdělit údajným původcům pronásledování nebo vážné újmy jakýmkoliv způsobem informace o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud stěžovatele zavázal k řádnému zjištění rozhodných okolností... Pokud se stěžovatel domnívá, že tento požadavek musí nutně vést k porušení § 19 odst. 1 zákona o azylu, jedná se pouze o jeho, ničím nepodloženou, představu. Stěžovatel je pochopitelně povinen obezřetně nakládat s informací o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu, ale ke zjištění rozhodných skutečností mu nic nebrání obrátit se na jiné státní orgány, které, např. díky extradičnímu řízení, mohou požadovanými informacemi disponovat, případně využít dalších zdrojů k anonymnímu posouzení relevantních skutečností. Provést může přirozeně jen důkazy dostupné, ale nějaké dokažování zkrátka provést musí, aby vůbec mohl relevanci nových skutečností posoudit. Samozřejmě je nutné respektovat závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 3 Azs 75/2014 - 27, že „§ 19 odst. 1 věty*

třetí zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dopadá na jakýkoliv orgán veřejné moci, a to v jakémkoliv typu řízení či při provádění faktických úkonů ve vztahu k žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Ochrana před vyjádřením informací o žadateli a jeho žádosti musí být absolutní a trvá i po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Musí být bezvýjimečně garantováno, že v jakémkoli typu řízení (či při faktickém úkonu), v němž má orgán státu přístup k informacím o žadateli, nedojde k jejich vyjádření orgánům domovského státu.“

[17] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatele, v níž označil rozsudek krajského soudu za nezákonný také v části týkající se humanitárního azylu. Krajský soud nerozšířil zákonem a judikaturou vymezený pojem zvláštního zřetele hodného důvodu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud pouze uvedl, že stěžovatel by se měl podrobněji vyjádřit také k podmínkám hodným zvláštního zřetele ve smyslu tohoto ustanovení, neboť v případě návratu žalobkyně do země původu lze očekávat řadu sociálních, pracovních i dalších problémů, které by mohly vést k poměrně velmi obtížnému zařazení do tamní společnosti. Krajský soud tedy nijak nepopírá, že na humanitární azyl není právní nárok a výsledné rozhodnutí je vydáváno na základě správního uvážení. Úvaha stěžovatele jakožto správního orgánu však nemůže mít znaky libovůle a musí vycházet z konkrétních objektivních podkladů.

[18] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

[19] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[20] Žalobkyni byl již usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2013, č. j. 4 Azs 9/2013 - 46, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jiří Špelda. Ustanovený zástupce je oprávněn zastupovat účastníka řízení také v navazujících soudních řízeních, tj. i v tomto řízení o kasační stížnosti, přičemž odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů hradí stát, jak vyplývá z § 35 odst. 8 s. ř. s. Ustanovenému zástupci byla stanovena odměna za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 1. 3. 2015 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon tak náleží zástupci žalobkyně odměna ve výši 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci žalobkyně náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci žalobkyně náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Zástupci žalobkyně tak bude vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu